

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Данас браћо и сестре велики празник где се сећамо и прослављамо два велика човека првоврховне апостоле Петра и Павла. Житије ових светих апостола је испуњено многим детаљима, многим збивањима у њиховом животу, али оно у чему су некада били слични јесте да су били обични људи са свим људским слабостима и манама. А касније постали су оно ради чега их се данас сећамо и ради чега их прослављамо.

Апостол Петар први позвани међу апостолима, заједно са својим братом Андрејом, беше веома ревносан док је ишао за Господом Христом. Увек се истицао својом ревношћу, својом спремношћу да учини нешто за свога учитеља и Господа. Али када је дошао моменат искушења он се показао велики слабић, плашљивац, што би казали данас кукавица. Јер он се одрекао Господа Христа три пута када су Господа ухватили и повели на страдање. Он је показао ревност, пратио је Господа свога да види шта ће бити са Њим, али када је суочен, када су га питали да ниси и ти од Његових ученика, он се одрекао – не знам ја тога човека, не знам о чему говорите! Дакле, био је човек са слабостима својим, плашио се.

Апостол Павле такође, био је учен човек и ревносан, али на погрешном путу. Ревносан у фарисејској науци у ономе што се говорило и у жељи да се увек покаже и истакне. И он у тој ревности својој беше највећи гонитељ хришћана у прво време у Јерусалиму. Он је био младић. У његово време пострадао је свети архиђакон Стефан. Он није имао право по тадашњем закону да учествује у каменовању светог архиђакона Стефана али је чувао одећу оних који су га каменовали, значи учествовао је у томе. И једном када је постао и он пунолетан у тој ревности за отачке своје обичаје и законе, он је гонио хришћане где год је чуо да постоји неки хришћанин. Хватао, водио пред судове, у тамницу бацао, чак кренуо је у далеки град Дамаск; чуо је тамо има неких хришћана и он је пошао да их тамо похвата и изведе на мучење.

И гле шта се десило: ова два човека обична смртника, испуњена људским слабостима постадоше врховни апостоли Христови, врховни ученици Његови и они који су Његову науку пронели широм света. Од куда та промена међу њима, у њима у ствари? Од чега је то дошло? Од силе васкрслога Господа. Јер апостол Петар када се уверио, када се Господ јавио после васкрсења, када је примио Духа Светога на дан Педесетнице, онде је променило се у њему све. Нестаде људскога страха, дошао је страх Божији у њега, дошла је љубав Божија и он први иступа у Јерусалиму и проповеда на дан Педесетнице окупљеном народу са разних крајева, из разних народа, било је много ту света, он први држи говор, беседу. О чему? О васкрсењу Христовоме! То је била тема, то је било највеће чудо. То је оно чиме је спасење људи извршено овде на земљи.

И апостол Петар проповеда тада и објашњава откуда то сада, ово чудо што се десило, сишао Дух Свети и тако даље, и он говори да је то сила васкрслога Христа. И тада тога првога дана од његове прве беседе трихиљаде људи је поверовало, крстило се и постали су следбеници Христови. Ето шта је променило апостола Петра. Он је слушао Господа три године, гледао Његова чудеса, дивио се, и сâм је чинио чуда силом Господњом, али је у моменту искушења поклекао и показао се слабић, а после васкрсења он је постао неустрашив. Проповедао је Господа сво време свога живота да би на крају своју проповед запечатио мученичком смрћу у Риму где је био разапет али не попут Господа Христа него наопако, главом на доле, јер је говорио *нисам достѡјан да ѿсѣрадам као мој Госѡд*.

А апостол Павле, некада гонитељ Савле, и он после васкрсења Христовога на путу за Дамаск кад је пошао да гони хришћане, њему се јавља васкрсли Господ у светлости великој од које је он обневидео у почетку, са питањем: „Савле, Савле зашто ме гониш.“ А он уплашен, изненађен пита *а ко си ти Госѡде? Ја сам Онај коѡа ти ѡниш* каже му Господ. И упућује га шта треба да ради и он је онда поверовао у Господа Христа и од великога гонитеља постао је

велики апостол, велики проповедник, учитељ незнабожаца јер је он највише ишао у народе који нису нису били јеврејскога порекла и тамо је проповедао Христа. И он је завршио мученички своју проповед у Риму где је крвљу својом запечатио своју верност Господу и веру коју је проповедао.

Због тога су ова два човека у почетку обични људи а када су се обукли у силу с висине, када су примили Духа Светога, када су се уверили у васкрсење Христово, они су постали непобедиви. И до данас они проповедају Господа Христа. Њихове посланице се читају по црквама, читају се по домовима, проповедају се међу хришћанима и међу онима који то нису да би постали хришћани. И зато ми данас славимо њих, браћо и сестре као велике, врховне апостоле. У њима и са њима ми славимо и остале апостоле који сваки од њих има и свој дан у години, а данас и сутра Сабор светих апостола, славимо их све заједно. Јер су они ти који су пронели светлост јеванђеља Христовога, светлост Његове божанске науке, силу Духа Светога по свим народима, тако да данс нема народа на кугли земаљској где се име Христово не проповеда, где име Христово није познато.

Та наука светих апостола, браћо и сестре, дошла је и до нашега српскога народа у деветом веку од свете браће Ћирила и Методија и њихових ученика, а нарочито од нашега просветитеља светог Саве који је веру хришћанску примио од апостола, светих Отаца, и пренео у свој народ и постао просветитељ и учитељ српскога народа. Тиме се свети Сава изједначио са овим врховним апостолима и са осталима светим Оцима који су науку Христову утврдили, проширили, одогматили и оставили нама у аманет да ми то чувамо и сачувамо и предамо млађим покољењима. Да би се име Христово славило и у нашем народу и у целој свету док је света и века, до Страшног Суда Божијега када ће Господ поново доћи да даде свакоме према његовој заслуги, да суди живима и мртвима.

Нека би свети првоврховни апостоли даровали своје божанске ревности, своје апостолске мудрости и храбрости да и ми останемо доследни ономе учењу коме су они служили, што су они проповедали, да и ми останемо верни вери православној коју смо од њих примили преко светог Саве, да је сачувамо неупрљану, неокрњену разним заблудама и јересима екуменизмом, папизмом и осталима што се данас шири по народу, да бисмо када пођемо одавде и ми били са њима тамо у Царству Христа Бога нашега да тамо и ми са њима славимо Оца и Сина и Светог Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.